

troer ikke, at den i alt Fald for det Første vil blive brugt ret meget i den Forstand — og det forekommer mig, at jeg sagde dette sidst; — at der oprettes en Mængde Valgmenigheber, altsaa ikke just meget brugt i den Forstand, hvori dette Ord betynder benyttet, men at der vil blive desmere Brug for den i den Forstand, at den muligviis vil vise sig velgjørende til at holde sammen og holde oppe, hvad der ellers ikke vilde kunne holdes sammen og holdes oppe, det venter jeg mig rigtignok deraf. — Der er blevet spurgt med stort Esterlyst af den ærebe Landsstingsmand: Hvor ere de Steder, hvor der er Trang, viis os et eneste Sted udenfor Ryslinge! Seg tør mene, at jeg dog alligevel veed saadanne Steder — jeg veed ikke, om det er ganske passende, naar man kjender en stærk religiøs Bevægelse paa eet eller andet Punkt i Landet, da her umiddelbart at trække det frem —, jeg tør imidlertid sige, at jeg veed Steder, hvor man er nær ved Grændsen af at danne Valgmenigheber; jeg tør ogsaa sige, at jeg kjender unge Mænd, som have maattet forlade Capellanstillinger, og som ogsaa ere meget nær ved Grændsen af at indlade sig derpaa. Og jeg tør derfor henstille til det høie Things Overveelse, om det virkelig skulde være ønskeligt, at man maastee paa det ene Sted, ved at nægte en saadan Lov, hindrede det og hderligere nærede en gjærende Misforstaaelse med Folketirken i en videre Kreds, og paa det andet Sted maastee driver baade dem, som selv ere bevægede i en saadan Retning, og denne Capellan eller entlebigede Præst, som holder dertil, til at gjøre det Samme, som er steet i Ryslinge, paa egen Haand, for saaledes at see, hvorvidt de kunne komme ad denne Vej. Det er blevet sagt af den samme ærebe Landsstingsmand — ja, det det er af Ærbødighed mod ham og hans Foredrag, og fordi han med en saadan Sikkerhed samlede næsten Alt, hvad der ellers har været fremført, at jeg henholder mig til ham, det er smigrende for mig i visse Maader at staae ligeoverfor ham, jeg veed nok, at jeg ikke er ham voksen, jeg staaer kun overfor ham i denne ene Sag (Afbrydelse), nei, jeg beder om Forladelse, jeg staaer kun overfor ham i denne ene Sag —, det er blevet sagt af den ærebe Landsstings-

mand, at der vilde blive en bestandig Collision med Sognenes rigeligere lønede Præster. Ja, det kan vel være, at Misundelsen vil vaagne ogsaa hos Valgmenighedslederne, men mon da Misundelsen vil være mindre hos dem, man nægter at tilfredsstille, og som altsaa sige: Vi have villet kjøbe en bedre Tilstand for, hvad der gjælder i Verden, Udgifter, Opoffrelser, men vi maatte ikke og skulde desuagtet lønne Præsten? Det forekommer mig dog, at der er en mægtig Forstjel derimellem. Det forekommer mig, at jeg med min Logik, om det end er vanskeligt at tale Egenlysten tilrette, dog meget snarere vilde kunne tale et Menneske tilrette, naar jeg havde skaffet ham og Folk af hans Retning, hvad de begjærede, nemlig Frihed til paa egen Bekostning at holde deres Præst, og faae ham til at erkjende, at han saa desuagtet skulde hbe Noget til Sognepræsten, end jeg vilde kunne tale ham tilrette, naar han kan sige: Seg maa ikke engang blive fri for at lønne Sognepræsten, og dog ikke lønne Een, jeg ønsker, og jeg har Sagen i Nærheden, som jeg kan søge til. — Det er sagt, at der vil opstaae svære Collisioner med Tilshynet, og det blev i Særdeleshed stærkt betonet af det ærebe 2det Medlem for 8de Kreds (Krog). Ja, det skal jeg ikke bestride Muligheden af, men paa den ene Side forekommer der, det vide vi Alle, ogsaa ellers Collisioner paa mange Steder mellem Tilshynet og de det Underordnede, og paa den anden Side er det dog et meget stort Spørgsmaal, om de, der begjære denne religiøse Tilfredsstillelse og virkelig gjøre Skridt derfor — og med flere eller andre Valgmenigheber faae vi jo ikke at gjøre —, og som altsaa virkelig have nogen religiøs Alvor, ikke ogsaa have saa megen Sanddrubhed, at naar de sige: Vi underordne os Kirkens Tilsyn, da ville de underordne sig det og finde sig i det Samme, som enhver anden Menighed i Almindelighed finder sig i. — Det er sagt, at Noget af det, der især støttede denne Sag, var, at den reiste Frihedens Fane, og at man med Ordet Frihed i vor Tid og vel i mange Tider kan vække store Bevægelser, der ikke altid ønske, at Friheden er kun til i Overensstemmelse med Lov og Orden, og at denne Lov navnlig ogsaa vilde blive brugt til at forlokke de øvrige Sogmenighedsmedlemmer, idet man